

nu en dan enkel afgebroken door het geroep van »Hjckrrh!» van den Griffioen en het diepe zuchten van de Soepschildpad. Alice was telkens op het punt van op te staan en te zeggen: «Dank u zeer voor uw interessant verhaal», doch dan bedacht ze weer, dat er toch nog meer komen *moest* en bleef zitten en zweeg.

«Toen we nog klein waren», zoo ging de Soepschildpad eindelijk voort, nu een beetje kalmer, ofschoon nog herhaaldelijk zuchtend, «gingen we in de zee op school. De meester was een oude schildpad — wij noemden hem gewoonlijk Scheldbad —»

«Waarom noemden jullie hem Scheldbad?»

«Wel, omdat hij ons telkens een bad van scheldwoorden gaf!» zei de Soepschildpad. «Begrijp je dat niet?»

«Wat kun jij toch onnoozele vragen doen», voegde de Griffioen er bij en toen zwegen ze beiden en keken ze de arme Alice aan, die totaal verlegen werd. Eindelijk zei de Griffioen: «Vooruit ouwe! Verder nu en een beetje gauwer!» en toen ging de Soepschildpad verder als volgt:

«Ja, ja, wie gingen op school in de zee, al geloof je dat misschien niet —»

«'k Heb niet gezegd, dat ik niet kwam», zei Alice in.

«Dat heb je *wel*», zei de Griffioen.

«Houd je mond!» snauwde de Griffioen. Alice weer wat zeggen kon. De Soepschildpad weer verder:

«We ontvingen een uitnodiging, en toen we gingen elken dag naar school.»

«Daar behoef je niet zo bang te zijn», zei Alice, «ik ben wel op mijn hoede.»

«Met extra's?» vroeg de Griffioen.

«Ja, zeker!» zei Alice, «ik heb er veel van.»

«En het wasschen dan?»

«Hétwasschen!» zei Alice, «dat heb ik ook.»

zeer zeker was dat niets anders was. «Ha, dan deugde jouw school. De Soepschildpad met een heel air. Het was steeds onder aan onze rekenen. Het was muziek en het wasschen.»

«Dat had je toch niet anders bedoeld», zei Alice, «dat heb ik niet.»

«Het viel me wat zwaar.»

